

ΖΕΦΗ ΔΑΡΑΚΗ, «ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΜΕ ΤΑ ΒΕΓΓΑΛΙΚΑ»
(Νεφέλη, 2014): ΟΙ ΑΜΙΛΗΤΟΙ ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ ΚΑΙ
ΤΟ ΑΠΟΚΡΗΜΝΟ ΦΩΣ

Έλλη Φιλοκύπρου

Είναι κανείς εδώ; Το ερώτημα –που πηγαινοέρχεται, αναπάντητο και εναγώνιο, μεταξύ των ποιημάτων της Ζέφης Δαράκη και του Βύρωνα Λεοντάρη– ακούγεται και στο πρόσφατο αυτό έργο, όπου η επιθυμία της επικοινωνίας συνυπάρχει με μια αίσθηση αποστασιοποίησης ή και παραίτησης. Εμβραθύνοντας, ωστόσο, σε αυτήν την αίσθηση, η ποιήτρια συναντά ξανά τα στοιχεία του οικείου ποιητικού της σύμπαντος και τα επανενεργοποιεί.

Αν νωρίτερα ορατό μόνο μες στο σκοτάδι χαρακτηριζόταν εκείνο που σκοτεινιάζει, τώρα, στο πρώτο ποίημα της συλλογής (και της ενότητας «Με ξετυλίγει ο τρόμος»), το ορατό μες στο σκοτάδι συγκεκριμενοποιείται: η ποιήτρια διακρίνει εκείνο που χρήζει παρηγορίας [...] το βυθό της οδύνης [...] το απαγορευμένο ως μέλλοντα χρόνο. Ο θάνατος, ως απουσία του αγαπημένου άλλου ή ως αποχαιρετισμός του κόσμου, ορίζεται εξαρχής ως κυρίαρχος, εξαναγκάζοντας το αφηγηματικό υποκείμενο σε νέες απόπειρες αυτοπροσδιορισμού, σε μια εσωτερική σύγκρουση: με συνάντησε ο άλλος μου εαυτός/ που ήταν και δεν ήταν/ Και τι γυρεύεις μου λέει/ ανάμεσα στο υπάρχω και/ δεν υπάρχω – μια ζωή/ σου έβαζε τρικλοποδιές το όνειρο. Κάνενας από τους δύο εαυτούς δεν είναι στέρεος· αν τον άλλο εαυτό τον εξωθεί κάθε τόσο στην εξαφάνιση η πρόσδεση της αφηγήτριας στο όνειρο, ο πιο δικός της εαυτός ρέπει προς την εξαϋλωση εξαιτίας της απομάκρυνσής του από τον κόσμο της πραγματικότητας. Η ύπαρξή του εξαρτάται, επομένως, από την επικύρωση του ονείρου, ακόμη και όταν διαπιστώνεται πως αυτό έχει μετατραπεί σε στάχτες. Ωστόσο, η επιστροφή σε μια προγενέστερη κατάσταση δεν είναι εφικτή, γιατί και ο χώρος του ονείρου έχει αλωθεί από τον τρόπο που τυλίγει και ξετυλίγει την αφηγήτρια δυναστεύοντας την ύπαρξή της αλλά και τον ποιητικό της λόγο:

...

Εκεί που πήγαινα

Και δεν υπήρχε άλλο να πεις μονοπάτι

να με διασώσει

φωνές και πλήθος ερωτήματα